Parašė Vidas Vilčinskas
Ketvirtadienis, 21 Liepa 2011 08:21

Pats lynų sezonas. Azartas – kaip įkyrus niežulys, kurį kaskart vis pakasyti reikia. Kiek džiaugsmo tame ežero kvape, kiek vilties raišiojant mazgelius ir išdėstant meškeres....

Prie ežero dar sekmadienio rytą. Daugiametė pamėgta vieta visai gyvenvietės bei poilsiautojų panosėje. Lynai čia – kaip Kristus – visi žino, kad jie kažkur yra, bet niekas jų nematė. Vėjas vidutinis, gal net prie stipresnio. Jaučiasi lengvi gūsiai. Viltis nestipri...

Kad patekti pamėgton vieton reikia apie 100 metrų neštis gerą šimtą kilogramų mantos. Pakui prisipūsti valtį ir nuplaukti į poilsiautojų nepasiekiamą pusiasalį. Mano pamėgta vieta kaip ir kasmet tirštai per kokius 20metrų nuo kranto užžėlusi vandens lelijomis. Turiu specialų prailginamą pjautuvą, prisipučiu valtį ir pradedu retinimą. Turi nelikti ne tik lelijų lapų, bet ir maksimaliai reikia pašalinti kotus. Vis kliuvinys gyvenimo lynui, kurio lauki metų metais.

Apie 7-8 metrų properša paruošta. Vandens lelijos greitai auga ir po poros parų teks šienauti iš naujo. Planuoju keturių parų žūklę. Padarytas tik pats mažiausias darbelis. Atsitempiu pamiškėje nusileistą ir ant mašinos stogo atsivežtą maždaug penkių metrų aukščio eglaitę. Storgalis nupjautas su visu kelmu. Į jį ratu sukalu stambias specialiai tam pirktas 250mm vinis. Išplaukiu, viską valtelėn susikrovęs. Plaukiu ir stebiu, kur burbuliuoja dugną rausianti žuvis. Jau

popietė ir ji kiek aktyvėja. Randu užmetimui patogią vietą ir pasižymiu ją skaidriu plūduru. Arčiau nei plūduras pradedu dugno velėjimą. Nuleidžiu vinių saulutę su kartimi ir suku.... suku. Iškeliu didžiausiais kuokštais žolių. Sunkus darbas vienam. Valtis sukinėjasi ir neklauso. Tačiau kiekvienas kėlimas - vis po kibiro dydžio kuokštą. Pripildęs valtį, nuvežu žoles krantan ir vėl iš naujo. Dvi, trys, penkios pilnos valtys žolių. Ant kranto sukraunu beveik žmogaus ūgio kalną. Primetu iš akies – bus apie pusė tonos. Bemaž keturių valandų darbas baigtas. Išvelėti keli kvadratiniai metrai dugno prieš plūdurą. Reiks į juos pataikyti iš 40metrų atstumo.

Pirmąkart taip valau dugną ir jaučiuosi visiškas beprotis. Niekas iš mano pažįstamų nėra taip daręs. Vis pataria ant tų pačių žolių šiferio lapą arba polietileną pakloti ir žvyru užpilti. Bet man kažkodėl atrodo, kad būtent nepakeistas natūralus dugnas gali suveikti.

Apie aštuntą vakaro kotai paruošti ir pirmi metimai. Dugnas ką tik su dangumi sumaišytas. Iki saulės laidos dar toli. Tad kibimo net nesitikiu ir vėpsau į debesis. Ir staiga – milimetras po milimetro atsargus trūkčiojantis lyno kibimas. Sargelis vos kruta, bet aš tai žinau, kas tai. Laukiu tvirtesnio judesio ir patikėti negaliu. Tempia tvirčiau, kertu ir aiškiai jaučiu, kad velku lyną. Su niekuo nesumaišomas jausmas. Kelių šimtų gramų lynukas daužosi kaip kilograminis karšis. Absurdas, tačiau netoli puskilio lynukas ant kranto.

Kraipydamas galvą, kokia čia nesąmonė, vėl užmetu. Dabar atidesnis. Artėja saulės laida. Tampo smulkmė ir tenka dažnai taisyti masalą. Prieš pat saulėlydį – dar vienas lyno kibimas ir vėl toks pat gražuolis krante. Saulei nusileidus – dar vienas kibimas ir vėl turiu. Dugno velėjimas aiškiai kažką davė.

Sutemus, kaip visada kibimas sustoja. Vėl miegu prie kotų. Girdžiu atšniokščiantį lietutį. Blyksi. Greit išskleidžiamos palapinės neturiu, tad naudojuosi užuovėja. Lietus vis stiprėja. Užuovėja aiškiai juokinga, nes merkia jau per visus plyšius. Lietus tai sustiprėja, tai vėl aprimsta, o aš vis įmirkstu. Jau nelieka nei sauso siūlo, o vis pila. Galop taip sustiprėja, kad per porą metrų kaip siena stovi. Prasideda stambi kruša. Į mano užuovėją kala kaip iš kulkosvaidžio. Perkūnija svaidosi visai šalia. Žaibas ir trenksmas kartu. Puikiai suvokiu, kad mano vargana užuovėja jai – puikus taikinys. Pradžioje dar kažkiek tvardausi, paskui suvokiu, kad pavojus gyvybei toks realus, koks tik gali būti. Nebegalėdamas susitvardyti sukalbu „Tėve mūsų“. Iš baimės ir šalčio visą drebulys krečia.

Bet minutė po minutės ir atrodo, kad rimsta. Negaliu patikėti, kad ištvėriau. Šlapias iki batų padų. Bandau kažkiek visas kliunksintis numigti. Nelengva. Gal kokią valandą ir nulūžtu.

Velniškai šalta.

Pažadina žadintuvas. Girdžiu pirmuosius gaidžius, bet dar tamsu. Visad lynai kibti pradeda su pirmaisiais gaidžiais. Taisau masalus, permetinėju ir laukiu. Yra pirmasis kibimas! Pakertu. Turiu! Puskilinis vėl mano. Pusvalandis – ir vėl kibimas. Po to vėl ir vėl. Traukiu vieną po kito kas penkiolika minučių. Kartais kimba net ant abiejų meškerių vienu metu. Žvejoju ant slieko, bet lynas, „zaraza“, labai mėgsta tempti už slieko galiuko. Kibimas yra, bet pakirtimas tuščias. Labai daug kibimų, bet pakertu vos vieną kitą. Įtariu, dar ir plakiai savo kibimų dalį sudaro. Pakilus saulelei lynai stambėja. Ištraukiu porą virš kilogramo. Devintą ryto paskambina kolegos. Kalbėdamas telefonu velku lyną. Kažką stenu ir vapalioju rimčiausiomis temomis. Tik privelku lyną prie kranto – matau kibimą ant kitos meškerės. Pirmąjį įtempiu į žoles, metu kotą ir griebiu antrąją meškerę. Jaučiu, kad kažkas labai rimto. Tempiu sunkiai, o telefonas vis dar prie peties. Galop metu jį, kur pasitaiko kranto pusėn, ir velku visu rimtumu. Valas eina pačiu dugnu ir paviršiun nekyla. Smarkiai neša kairėn į žoles. Paviršiun virsta valo nupjautos lelijos. Galop apsisuka ir vėl situacija palankesnė. Ištempiu seklumon ir matau apie pusantro kilogramo priešininką. Rankos, kojos dreba. Griebiu telefoną ir kalbu toliau. Pasirodo, buvau garso konferencijoje ir net keli žmonės girdėjo, ką aš ten išdarinėju. Visi juokiasi.

Apie dešimtą valandą suskaičiuoju laimikį ir randu 26 lynus per pirmą parą. Keli karšiai. Graži nuotrauka. Stambesniuosius pasilieku, smulkesnieji keliauja atgal.

Po to antra para, trečia, ketvirta. Kibimas tolydžio silpnėja, bet vis vien geresnis nei nevalytu dugnu. Vietą perduodu savo kolegai. Jis ištraukia tik 6 lynus. Didesnių nėra.

Manau, kad tikrai per dešimtmetį eksperimentų „įsikirtau“, kaip suvilioti jo didenybę lyną. Yra daug dalykų, kurių čia nepasakoju. Speciali sargelių sistema, kuri leidžia lynui vilkti masalą iki pusantro metro ir nejausti pasipriešinimo. Speciali šėryklėlė ir speciali sistema. Specialūs valai ir kabliukai. Viskas mąstyta metai po metų, žingsnelis po žingsnelio. Eksperimentuota, klysta ir vėl bandyta iš naujo. Jo didenybė LYNAS.